

Sygn. akt I CSK 525/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych
w Ł.

przy uczestnictwie K. W.

o zobowiązanie go do podjęcia leczenia odwykowego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 11 marca 2013 r., sygn. akt VI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie o zobowiązanie do podjęcia leczenia odwykowego Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację uczestnika postępowania K. W. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 11 października 2012 r. zobowiązującego go do podjęcia leczenia odwykowego w niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego.

W skardze kasacyjnej od tego postanowienia uczestnik postępowania zarzucił naruszenie art. 26 ust. 1 w związku z art. 24 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowywaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r., poz. 1356 ze zm., dalej jako: u.w.t.p.a.). We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący sformułował zagadnienia prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytania: 1) „Czy art. 26 ust. 1 w związku z art. 24 u.w.t.p.a. pozwala na jego zastosowanie, w sytuacji gdy rozkład życia rodzinnego zobowiązanego do poddania leczeniu odwykowemu, który miał być spowodowany przez nadużywanie alkoholu już nastąpił, zanim zostało wydane orzeczenie przez sąd?”;

2) „Czy art. 26 ust. 1 w związku z art. 24 u.w.t.p.a. pozwala na jego zastosowanie i orzeczenie obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu przez osobę, która nie nadużywa alkoholu, a pozostaje jedynie w stwierdzonym stanie uzależnienia od alkoholu?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego nie w ramach instancyjnego toku sprawy, lecz jako środek prawny nadzwyczajny służący do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji zaskarżonym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, skargę kasacyjną poddano szczególnym rygorom tak

w zakresie podstaw na jakich może być oparta jak i przesłanek, których istnienie przesądza o jej przyjęciu do rozpoznania. I tak, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący, powołując się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), powinien nie tylko powstałe, jego zdaniem, zagadnienie sformułować ale przedstawić wyczerpującą argumentację prawną, wykazać, że rozstrzygnięcie tych zagadnień przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju praktyki sądowej (por. m. in. postanowienie SN z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.).

Skarżący nie sprostął temu wymaganiu. Z oczywistych względów należy bowiem wykluczyć kwestię prawną, której wyjaśnienie nie byłoby kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy. Odpowiedź na drugie z przedstawionych zagadnień nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy zważywszy, iż Sąd Okręgowy ustalił, że uczestnik postępowania jest uzależniony od alkoholu i wciąż go nadużywa.

Zagadnienie sformułowane w pierwszym z postawionych przez skarżącego pytań było z kolei przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w postanowieniu z dnia 9 listopada 2007 r. (OSNC-ZD 2009, nr 1 poz. 1) wskazał, że art. 26 ust. 1 w związku z art. 24 u.w.t.p.a nie ma zastosowania, jeżeli rozkład życia rodzinnego spowodowany przez nadużywanie alkoholu już nastąpił. Skarżący nie przedstawił natomiast żadnych argumentów wskazujących na konieczność dokonania przez Sąd Najwyższy ponownej analizy wskazanego problemu prawnego. Dodać wypada, że Sąd Okręgowy uznał, że zobowiązanie skarżącego do podjęcia leczenia odwykowego jest zasadne z uwagi na to, że nadużywanie przez niego alkoholu, oprócz rozkładu życia rodzinnego, powoduje demoralizację małoletniego syna. Oznacza to, że udzielenie odpowiedzi na pierwsze

z przedstawionych zagadnień także nie miałyby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]